

پیام هشت
مرد-فرزند، جنگ در آسمان،
و مقدسان غلبه کننده

خواندن متون مقدس: مکاشفه ۱۲: ۵، ۷-۱۱

۱. «پس پسر نرینه‌ای [مرد-فرزند] را زایید که همه امت‌های زمین را به عصای آهنین حکمرانی خواهد کرد؛ و فرزندش به نزد خدا و تخت او رबوده شد» - مکاشفه ۱۲: ۵:

آ. «زایید» در اینجا نشانگر رستاخیز است، همانطور که در اعمال ۱۳: ۳۳-۳۴ آمده است:

۱. مرد-فرزند، ترکیبی از مقدسان غلبه کننده است که مرده‌اند و رستاخیز کرده اند.

۲. این با کلمات «تا به مرگ» در مکاشفه ۱۲: ۱۱ ثابت می‌شود.

ب. در کتاب مقدس، زن بر فرد ضعیف‌تر و مرد بر فرد قوی‌تر دلالت دارد - ۱ پطرس ۳: ۷:

۱. مرد-فرزند در مکاشفه ۱۲ نشانگر بخش قوی‌تر از مردم خداست.

۲. اینکه قرار است مرد-فرزند همه امت‌ها را به عصای آهنین شبانی کند، نشان می‌دهد که مرد-

فرزند شامل غلبه کنندگان است، همانطور که در ۲: ۲۶-۲۷ ذکر شده است.

پ. به نزد خدا [بالا] برده شدن، رबوده شدن است:

۱. ربایش مرد-فرزند با ربایش اکثریت ایمانداران، که در ۱ تسالونیکیان ۴: ۱۷ ذکر شده است، متفاوت است.

۲. در آنجا، اکثریت ایمانداران هنگام شیپور آخر (۱ قرن‌تیا ۱۵: ۵۲؛ ۱ تسالونیکیان ۴: ۱۶)، که شیپور هفتم است (مکاشفه ۱۱: ۱۵)، به هوا رबوده می‌شوند.

۳. در اینجا، مرد-فرزند، به تخت خدا و قبل از هزار و دویست و شصت روز، که زمان مصیبت عظیم سه سال و نیم (چهل و دو ماه، ۱۲: ۱۴؛ ۱۳: ۵؛ ۱۱: ۲) است، رबوده می‌شود، که از مهر ششم، قبل از شیپور پنجم (۹: ۱) آغاز می‌شود.

۲. «در آسمان جنگ شد» - ۱۲: ۷آ:

آ. بلافاصله پس از رबوده شدن مرد-فرزند به آسمان، میکائیل و فرشتگانش جنگ علیه شیطان را آغاز می‌کنند:

۱. این نشان می‌دهد که مرد-فرزند، بخش قوی‌تر مردم خدا، همیشه درگیر مبارزه با دشمن خدا، شیطان، است.

۲. آنها مدام بر روی زمین با شیطان مبارزه می‌کرده اند.

۳. آسمان، منتظر رسیدن آنهاست تا جنگی برای بیرون راندن شیطان از آسمان، رخ دهد.

۴. کتاب مقدس نام دو فرشته - میکائیل و جبرئیل - را فاش می‌کند.

۵. جبرئیل، یک خبرنگار است که اخبار را به مردم خدا می‌رساند (دانیال ۸: ۱۶؛ ۹: ۲۱-۲۲؛ لوقا ۱: ۱۹، ۲۶)، در حالی که میکائیل، یک مبارز است که برای مردم خدا مجاهده می‌کند (دانیال ۱۰: ۱۳، ۲۱؛ ۱۱: ۱؛ ۱۲: ۱؛ ۱۳: ۹).

ب. «اژدها و فرشتگانش جنگ کردند» (مکاشفه ۱۲: ۷ب)؛ این فرشتگان باید فرشتگان سقوط کرده باشند که از شیطان پیروی می‌کنند تا علیه خدا طغیان کنند (متی ۲۵: ۴۱).

پ. شیطان، دشمن خدا، توسط خداوند عیسی بر صلیب داوری شد - یوحنا ۱۲: ۳۱؛ ۱۶: ۱۱:

۱. پس از آن، برای انجام آن داوری، برای اجرای آن حکم، به ایمانداران غلبه کننده نیاز است.

۲. جنگی که ایمانداران غلبه کننده علیه شیطان می‌جنگند، در واقع اجرای داوری خداوند بر اوست.

۳. عاقبت، از طریق مبارزه آنها، او از آسمان بیرون رانده می‌شود - مکاشفه ۱۲: ۷-۹.

۳. «اکنون نجات و قوت و سلطنت خدای ما و قدرت مسیح او ظاهر شد زیرا که آن مدعی برادران ما

- که شبانه روز در حضور خدای ما بر ایشان دعوی می‌کند، به زیر افکنده شد. و ایشان بوساطت خون بره و کلام شهادت خود بر او غالب آمدند و جان خود را دوست نداشتند. « - آ. ۱۰-۱۱:
- آ. آنها به خاطر خون بره، بر او غلبه کردند:
۱. شیطان ممکن است ما را متهم کند، ولی ما می‌توانیم پاسخ دهیم که خون عیسی مسیح، پسر خدا، ما را از هر گناهی پاک می‌کند - ۱ یوحنا ۱: ۷.
 ۲. هر محکومیت ظاهری که پس از اعتراف و اعمال خون متوقف نشود، روشنگری خدا نیست، بلکه اتهام شیطان است - آ. ۹.
 ۳. ما نه تنها باید اتهامات بی سبب را رد کنیم، بلکه باید تمام اتهامات باسبب را نیز رد کنیم.
 ۴. وقتی مرتکب گناه می‌شویم، خدا را جلال نمی‌دهیم، ولی وقتی به خون نفیس اعتماد نداریم، بیشتر به او بی حرمتی می‌کنیم - متی ۲۶: ۲۸؛ ر.ک. عبرانیان ۱۰: ۲۹.
 ۵. ما همیشه باید آن خون را به کار برده، به ابلیس بگوییم که اگرچه کامل نیستیم، ولی زیر خون نفیس هستیم - ۱ پطرس ۱: ۱۸-۱۹؛ اعمال ۲۰: ۲۸.
- ب. آنها به خاطر کلام شهادتشان بر او غلبه کردند:
۱. «شهادت» به معنای گفتن به دیگران در مورد آنچه در مسیح وجود دارد، است، و کلام شهادت، چیزی است که باید به زیان آورده شود.
 ۲. غلبه کنندگان باید مرتباً پیروزی مسیح را اعلام کرده، شهادت دهند که ابلیس توسط خداوند داوری شده است - ۱ یوحنا ۳: ۸؛ عبرانیان ۲: ۱۴.
 ۳. شیطان نمی‌ترسد وقتی سعی می‌کنیم با او استدلال کنیم، ولی وقتی می‌ترسد که امور مسلم روحانی پیروزی مسیح را اعلام می‌کنیم - ر.ک. ۲ تواریخ ۲۰: ۲۰-۲۲:
- (آ) اینکه نام عیسی، بالاتر از هر نامی است، یک امر مسلم روحانی است که ما باید با ایمان، نه تنها به انسان‌ها، بلکه به شیطان نیز اعلام کنیم - فیلیپیان ۲: ۹-۱۱؛ ۱ قرنتیان ۱۲: ۳ب.
- (ب) ما باید به شیطان و دیوهای او اعلام کنیم که عیسی خداوند است، خداوند پیروزمند است، و شیطان زیر پاهای او له شده است - پیدایش ۳: ۱۵؛ یوحنا ۱۴: ۳۰ب؛ رومیان ۱۶: ۲۰.
- پ. آنها حتی تا به مرگ، جان [زندگی روان] خود را دوست نداشتند:
۱. به خاطر سقوط آدم، شیطان خود را به زندگی روان انسان - خود انسان - پیوند داد. برای غلبه بر او، ما نباید زندگی روانمان را دوست بداریم؛ بلکه باید از آن متنفر باشیم و آن را انکار کنیم - متی ۱۶: ۲۳-۲۴؛ لوقا ۱۴: ۲۶؛ ۹: ۲۳:
- (آ) شیطان می‌خواهد ما با قوت خودمان عمل کنیم و با قدرت روانمان، توانایی طبیعی‌مان، سر خود حرکت کنیم.
- (ب) توانایی طبیعی، توانایی‌ای است که در ابتدا داشتیم و هرگز توسط عمل صلیب به آن رسیدگی نشده است.
- (پ) شکست کلیسا، به خاطر این است که انسان توانایی طبیعی خود را آورد.
- (ت) مقصود صلیب، رسیدگی به قوت و توانایی طبیعی ما است تا جرات نکنیم به تنهایی حرکت کنیم، همانطور که در مورد موسی و پطرس دیده می‌شود - اعمال ۷: ۲۳-۳۰؛ لوقا ۲۲: ۳۲-۳۴؛ ۱ پطرس ۵: ۵-۶.
- (ث) ما باید این طرز برخورد را داشته باشیم که به هیچ وجه توسط خودمان زندگی نخواهیم کرد؛ ما برای توانایی خود ارزش قائل نخواهیم شد و هیچ اعتماد به نفسی نخواهیم داشت - ۱ قرنتیان ۲: ۲-۴؛ فیلیپیان ۳: ۳؛ ر.ک. اشعیا ۱۱: ۲ب.
۲. ما باید افرادی فداکار باشیم، یک هدیهٔ ریختنی، که به مسیح به عنوان شراب آسمانی اجازه دهیم که ما را پر کند و ما را به شراب خدا تبدیل کند - فیلیپیان ۲: ۱۷؛ ۲ تیموتائوس ۴: ۶؛ داوران ۹: ۱۳:

- (آ) هدیه ریختنی، نمادی از مسیح است به عنوان آن که به عنوان شراب واقعی برای رضایت خدا در برابر او ریخته شد - خروج ۲۹: ۴۰-۴۱.
- (ب) پولس رسول به هدیه‌ای ریختنی تبدیل شد که بر قربانی و خدمت ایمان مقدسان ریخته شد - فیلیپیان ۲: ۱۷؛ ۲ تیموتائوس ۴: ۶.
- (پ) هدیه ریختنی نه تنها نمادی از خود مسیح، بلکه همچنین مسیح که ما را با خود به عنوان شراب آسمانی اشباع می‌کند است تا وقتی که او و ما یک شویم تا برای مسرت و رضایت خدا و برای بنای خدا ریخته شویم - متی ۹: ۱۷؛ فیلیپیان ۲: ۱۷؛ ۲ تیموتائوس ۴: ۶.